© Winczheim Tibor

Minden jog fenntartva.
A könyv bármely részének közléséhez a kiadó
előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-615-113-533-4

Kiadja a HELMA Könyvek 2026. 11. 18.

Borító: Bakó Lilla
Tördelő: Bakó Lilla

A könyv megvásárolható
a HELMA könyvek weboldalán
(www.helma.hu)

Tartalom

KI FIA-BORJA VAGYOK? 8
ELŐSZÓ HELYETT 10
MESE A ZSÍRSZALONNÁRÓL 11
A BMW-LEVES 33
MASZAT, A BARTELEZŐ MACSKÁNK 40
A DIABETIKUS PACALPÖRKÖLT 44
A HÚSBOLTBAN 51
A KOCSONYA 54
A KŐLEVES (Magyar népmese átdolgozása) 56
A KÖZÉRTBEN 61
A KÜLÖNLEGES LEVES 66
A PÁLINKA 71
A PIACON 79
A PIZZA ÁRA 83
A SÁRGARÉPA 87
SPENÓT 92
A SZAKÁCSOK GYÖNGYE 96
A VÖRÖSBOROS BIRKAPÖRKÖLT 100
ARANYLÓ HÚSLEVES 104
ÁRVÁLTOZTATÁS 107
AZ ÉLELMISZERVEGYÉSZEK DÍCSÉRETE 112
ÍZESÍTETT SÖRÖK 120

AZ SEMMI!... 123
A BARÁTOKNAK MINDENBŐL A LEGJOBBAT! 130
CUKORBÁNYÁK 136
CUKORKA & TÁRSAI 140
DEZSŐ..... 144
EZEK MEGŐRÜLTEK! 149
GIOVANNI..... 154
GYÁVA BANDA!..... 162
HAEMORID 170
HALEVÉSI TECHNIKA..... 176
HALLOM, FOGYÓZOL!..... 182
HASSIMA..... 187
KIDOBOTT ÉTELEK 193
HOLLYWOOD II. 202
KÜLÖNLEGES REGGELI 204
UTÓSZÓ 206

KI FIA-BORJA VAGYOK?

1951-ben születtem Pesten. Általános- és középiskolámat is itt jártam ki, majd 1969-ben érettségiztem, mint gyógyszer-gyártó.

Fóton lakom, 3 nagykorú gyermekem, és 5 unokám van. Bár iskolás éveimben jó tanuló voltam, mégsem éreztem vágyat az íráshoz/költéshez. 60 évesen lettem munkanélküli, ezután egész nap csak a telek, és a tévé létezett számomra. Mikor már a sok idegesítő, és fölösleges reklámoktól megcsömörlöttem, gondoltam, „firkálgatok" egy kicsit. Az első 12 novellámat elküldtem a PC-mből kinézett 12 irodalmi Szerkesztőségnek, ahonnan meglepően jó bírálatokat kaptam. Ez szárnyakat adott. Beléptem Irodalmi Körökbe, elkezdtem pályázgatni, és sorban adtam ki a könyveimet.

Ma már 24 db. papír-alapú könyvem, és (ezzel együtt) 4 db. E-könyvem van. Közel két tucat antológiában, és 7 különböző folyóirat mintegy száz lapszámában jelentek meg írásaim.

Nyaranként Alkotótáborokban pihentem, és ismertem meg sok kortárs-írót, és - költőt, de festőket, és szobrászokat is...

2012-ben megkíséreltem egy irodalmi Magyar Rekordot, amit csak nagy szerencsével, és a Holnap Magazin anyagi segítségével tudtam véghez vinni (7 hónap alatt 7 novellás-kötetet írtam meg, és adott ki a Holnap Magazin). Ezt, később túlszárnyaltam (12 hónap alatt 14 könyvet írtam meg).

Nemere István barátom személyesen gratulált nekem Fóton a 2. Magyar Rekordom átvételekor. A 2 Rekordom mellett van még 2 Nívó-díjam, 2 Dísz-oklevelem, és néhány arany- ill. ezüst-oklevelem is.

De legbüszkébb a Mese-doktori címemre vagyok. Ha hívnak, kórházakban olvasok meséket a beteg piciknek…

ELŐSZÓ HELYETT

Látott Ön már gasztronómiai könyvet egyetlen használható recept nélkül? Nos, ha Ön nem receptgyűjtő (receptből több tízezer is van a neten, miközben a humoros történetek hiánycikkek), akkor jó helyen jár: a vicces, humoros történetek döntő többsége nem az elme, hanem a valós élet szüleménye…

Minden soromhoz jó szórakozást kíván
Winczheim Tibor, író

MESE A ZSÍRSZALONNÁRÓL

I.

- Szervusz Tibor! Mész ma a bevásárló központba? – kérdezte tőlem István, a közvetlen szomszédom egy madárcsicsergéses, verőfényes, lágy szellő borzolta, késő nyári, forró szombat reggel, miközben a szemetet vittem ki a kukába.

- Nem, barátom, ma sehová! Vendégeim jönnek, és már nekiálltam főzni. Majd legközelebb, akkor viszont, nagyon szívesen!

- Se kenyérre se tejre nincs szükségetek? – forszírozta tovább a dolgot.

- Semmire Pistám, mindent megvettem időben, már csak el kell készítenem a finom kaját, aztán délután traccs-parti, eszem-iszom, egészen estig.

- Kár. Nagyon kár – mondta, miközben nagy komolyan még bólogatott is hozzá. – Pedig ma nagyon számítottam rád! – toldotta meg szavait.

- Ugyan már kedves szomszéd! Mi az a fontos, ami miatt pont ma kellene neked odamenned? Minden apróságot megkapsz a sarki kis boltban, sőt, akciós sörük is van. Hétvégén friss tej és péksütemény is érkezik, nem maradsz le semmiről sem!

- Tudod, a napokban dobtak be reklám újságot, ami szerint, csak ma lehet kapni zsírszalonnát a multiban. Mégpedig 30%-kal olcsóbban!

- Meg a jövő héten, és valószínűleg a következő hónapban is, ugye?

- Nem, nem! – tiltakozott hevesen. – Kizárólag ma! Persze, bizonyára lesz egy-két hónap múlva is, de méreg drágán! Érdekes, hogy ez évben még nem reklámozták, és a csuda tudja, mikor lesz ismét. Ezek szerint, biztosan nem mész ma arrafele?

- Egészen biztos Pistám! Viszont most megyek is a házba be, mert ki kell klopfolnom a húst. Szép napot neked! – felkiáltással befordultam a konyhámba (de nem gíújtottam a pipámra). Szorgalmasan tettem a dolgomat, mikor kopogtattak.

- Hát te? – kérdeztem a szomszédok gyöngyét, aki a közös kerítésünkön kialakított kiskapun át, jött vizitelni engem…

- Tudod, arra gondoltam, kifizetem neked a benzint, de nagyon jó lenne megcsípnem azt a fránya zsírszalonnát… Már úgy ki vagyok éhezve rá!

- Jaj, Pistám! Nézz már körül: nyakig állok a munkában, azt sem tudom, hova kapjak, a húst panírozzam, a rizst pirítsam, vagy a levesnek való zöldséget pucoljam? Megígérem neked, a következő alkalommal tiéd vagyok, és annyi zsírszalonnát vehetsz, amennyi az autómba belefér! Így rendben lesz a dolog?

- Á! Hagyjuk a csudába az egészet! Látom, nem jön összse a mai nap, pedig már a számban éreztem a friss tepertő ízét…

- Jut eszembe István: a buszmegállónál lévő hentes boltban láttam friss tepertőt, nem sokkal drágább, mint a multié, miközben biztosan finomabb is.

- Nem értesz Tiborkám! Nekem nem AKÁRMILYEN töpörtyű kell, hanem az, amit SAJÁT MAGAM sütök ki! A bevásárló központban is van mindig, de egyrészt száraz, mint a fűrészpor, másrészt mégis túl zsíros, mert kevés a ropogós bőrkéje. Négy kiló zsírszalonnából ki tudnék hozni egy- másfél kiló töpörtyűt, és lenne emellett másfél-két liter

finom sültzsírom, ami még a hülyének is megérné. Tehát jót készítenék, kevés pénzből! Persze, csak akkor, ha mennél, ha el tudnál szabadulni fél órára, különben lemaradok a finomságról…

- Mondd Stefán, de őszintén: mit akarsz elintézni fél óra alatt? Az, az oda-vissza útra sem elegendő, nem pedig a vásárlásra. Te most ugye, vicceltél?

- A csudákat! – lelkesedett be. - Berohannánk, és mindenkit félre lökve, magamhoz vennék néhány kiló finomságot, és már futhatnánk a kasszához. A benzint pedig…

- Hagyd azt a nyomorult üzemanyagot! Mikor kértem én egy fillért is a szállításodért? Oly mindegy, hogy egyedül, vagy másodmagammal ülök a kocsimban, de most saját szemeddel láthatod, hogy nyakig állok a munkában…

- Hát jó! Ha nem megy, nem megy! – mondta meggyőződés nélkül, és lógó orral indult az ajtó felé. Megsajnáltam szegényt: – Várj, István! Ha azonnal indulunk, üsse kő! De úgy igyekezzünk, mint az eszementek, hogy időben haza érjek, különben meg fog nyúzni engem a családom!

- Oké, rendben! Már nyitom is a kapudat, csak haza szaladok a pénztárcámért! – ezzel elviharzott. Én meg, nem kevés gyomoridegességgel ültem be a kocsimba…

A főváros határában épült hatalmas bevásárló központ parkolójában magunkhoz vettünk egy-egy bevásárlókocsit, és oroszlánt megszégyenítő futással, szinte beestünk a boltba. Gondoltam, ha már muszáj volt ide jönnöm, legfeljebb bevásárolok a következő hétre.

Már az első gondola-soron horgonyt vetett a legkedvesebb barátom: - Ezt nézd meg! – lelkendezett a piperecikkeknél, mint egy kisgyerek.

- Mit találtál? – kérdeztem kíváncsian.

- Már kapható kikerics-illatú fürdőbalzsam is! A múlt héten még nem volt!

- Akkor dobd be a kosaradba, és húzzunk tovább!

- Félreértesz Tiborkám, nekem nincs rá szükségem, csak neked mutattam, hátha…

A barkács részlegnél levette az első, keze ügyébe került dobozt, forgatta jobbról-balról, és örvendezett: - Ha nem a saját szememmel látom, el sem hiszem! Padlizsán-lila színű fa-lazúr! Ugye, álmodban sem gondoltad volna, hogy a szokványos zöld, és barna színek után ilyen is kapható lesz valamikor!

- Igen, ebben igazad van, de neked mi a szösznek lila fa-beeresztő? A legjobb tudomásom szerint a telkeden minden vasból van, úgy a kerítésed, mint a szőlő-lugasod, de még a lépcső-feljáród korlátja is. Hová kellene neked fa-lazúr? Csak nem akarod felújítani a lakásodat?

- Á! Nem terveztem be, csak meg akartam mutatni neked… Bár, lehet, hogy tényleg lecsiszolom az előszoba falamat, és bevonom ezzel az újfajta anyaggal…

- Lehet, hogy ízlés-ficamod van drága barátom, de jobb, ha tőlem tudod meg, mint egy idegentől: a barnás tapétádhoz abszolút nem passzol a lila! De, ha neked ez tetszik, ne sokat hezitálj, rakd be a kocsidba, és húzzunk tovább!

- Igazad van, felejtős a dolog, különben sem hoztam magammal több pénzt, mint ami a kenyérre, tejre, és a zsírszalonnára kell.

- Ha óhatatlan vágyat érzel erre az abnormális színre, vedd meg, nálam van elég pénz, de nehogy már egy doboz festékért holnap újra jöjjünk!

- Átgondoltam, nem kell! Siessünk, hogy időben meg tudj főzni a vendégeidnek!

A pékségnél sokáig válogatott, igaz, volt is miből…

- Szívem szerint ezt az Erzsébet-kenyeret venném meg, mivel csak háromnegyed kilós. Ha többet vennék, bizonyára rám száradna.

- Akkor ne totojázz, vedd meg! – mondtam neki, miközben bepakoltam magunknak öt kiló kenyeret és húsz darab zsemlét. (A jó öreg fagyasztóban hetekig is eláll). – Nos, indulhatunk, István?

- Csak az ára annyira húzós! – mondta, mintha nem is hallott volna engem. – Ebből a pénzből akár egy kiló rozskenyeret is vehetnék – toldotta meg gondolatát.

- Akkor, ezért a pénzért, vegyél egy kiló rozskenyeret! De nem az előbb mondtad, hogy rád szárad?

- Nem baj, majd a maradékot beletördelem a macskám tejébe…

- Rendben van, de lépjünk már tovább!

- Tőlem már mehetünk is! Csak még veszek három kiflit. Frissen sütötték, jó lesz a szintén friss töpörtyűmhöz. Vagy inkább zsömlét veszek, az, három forinttal olcsóbb!

- Rendben, csak haladjunk már tovább!

A sajtos részlegnél minden létező árut a kezébe vett, megforgatta, megszagolgatta, összehasonlította, az, az alatt, illetve az afölött lévőkkel, majd hosszas hezitálás után egy parenyicára esett a választása. A sajt kellemes, füstölt illata a vastag csomagoláson át is érződött…

- Szerintem ez a sajtok királya! Nem tudom, miként készítik, hogy – mint egy gombolyagot -, le lehet spulnizni! Egyszer utána kellene nézni, engem nagyon érdekel! – lelkendezett újfent.

- Ígérem neked, a napokban rákeresek a neten, de most tedd a kocsidba, és menjünk már!

- Meg vagy te hibbanva? Ezt a sajtot nem a kisnyugdíjasoknak találták ki! Csak nem gondoltad komolyan, hogy a napi nyugdíjamat húsz deka sajtra fogom pazarolni! – ezzel visszament a sor elejére, és újra az olcsóbb, ömlesztett sajtok között kezdett keresgélni.

- Pistám, az Istenre kérlek! Egyszer már végig böngész-

ted mindegyiket! Vagy találtál valami újat? Szerintem, ezeket még te is meg tudnád venni, tegyél már be valamit a talicskádba, aztán húzzunk tovább!

- Jaj, hogy te milyen könnyen vagy! Tény, hogy megfizethetőek, de nézd már meg! Tizenkét deka az egész, ha visszaosztod az árával, ez is nagyon drága! Ráadásul a kilencven százaléka víz!

- Ebben, teljes mértékben igazad van, de sehol sem kapod meg olcsóbban! Tudod jól, hogy más boltokban sokkal drágábban jutnál hozzá!

- Ez, sajnos, így van! – válaszolta szomorúan, miközben visszatette a Mackó sajtot a helyére.

A textil-részlegnél szeme kikerekedett, úgy csodálkozott rá: - Ezt nézd meg Tibi! Már halasi csipkét is árulnak! Mit gondolsz, ezek kézzel, vagy géppel készülnek?

- Honnan tudnám, Pistám? Életemben nem vettem csipkét! De egy szőnyegről sem tudnám megmondani, vajon kézi- vagy gépi csomózású… De, neked hova kellene csipketerítő? A tévéd tetejére, vagy az asztalodra?

- Nekem ugyan nem kellenek ezek a porfogók! Amúgy is olyan nehezen lehet ezeket kimosni! A mosógépben szétszakadnak, kézzel meg az mossa ki, akinek két anyja van!

- Már ne is haragudj, de ha nem kell, akkor minek fogdosod?

- Nem lesz attól semmi bajuk, jól be vannak csomagolva! Vagy már nézelődni sem szabad?

- Mindent szabad, de lehetőleg, nem ma! Tudod, hogy sietnék, de te leállsz minden méteren, pedig tudod, mennyi munkám lenne otthon, mielőtt megjönnének a vendégeim! Vagy te valóban végig akarod tapogatni a hátra lévő sok ezer portékát?

Majd egyszer szakítunk arra időt, hogy az egész áruházat végig nézd, de nekem már rég otthon kellene lennem!

Ha lennél olyan kedves, és leszakadnál a gondolákról, akkor talán léphetnénk is tovább! Legalább a felvágottak nem fognak megzöldülni, mire haza érünk!

- Tőlem akár mehetünk is, nekem amúgy sem kell felvágott, hiszen azok annyira vacakok, hogy sokszor még a macskám sem eszi meg! Tudtad, hogy alig van bennük hús, nagyobb részük íz-fokozóval és emulgeátorral elkevert szójából áll, azt meg egye meg az…

- Tudom. Akinek két anyja van. De ballaghatnánk tovább?

- Persze, de tejet azért vehetek? – sértődött meg kissé.

- Még szép! – ezzel betettem egy kartonnyi, 2,8 %-osat a kocsimba. És vártam rá…

Isteni szerencsémnek köszönhetően, a kétsornyi, húsz méter hosszúságú gondolákon csak hatvan fajta tej, kakaó, joghurt, tejföl, tejszín, és reggeli ital kellette magát, így drága szomszédomnak volt mit, mivel összehasonlítania. Mikor aztán rátalált az igazira, nem tudtam megállni szó nélkül: - Már ne is haragudj Pistám, de amit te szeretnél venni, az nem tej, hanem tejporból és vízből összekotyvasztott, - hivatalosan: homogenizált -, valamiféle förmedvény! A friss tej, vagy a pasztőrözött friss tej a másik oldalon van!

- Nem magamnak vettem, hanem a macskámnak! – oktatott ki -, majd hozzá tette: - Engem mindenfajta tej meghajt, utálom is, mint a rossznyavalyát!

A zöldséges részlegnél górcső alá vette a paradicsomokat. Már vagy két tucatot végig nyomkodott, de tetszését egyik sem nyerte el.

- Nem jók a paradicsomok? Túl puhák, vagy még nem elég érettek? Esetleg nagyon drágák?

- Igen! Mind a három! Ezek a kényszerérett, de már most löttyedt vacakok legfeljebb lecsónak lennének jók, azt viszont nem szeretem.

- Pár darabot azért csak ki tudnál guberálni az itt lévő tucatnyi rekeszből, ami – a te étvágyadat ismerve -, elég lenne neked egy hétre is.

- Igazad van, mégsem veszek, mert íztelenek, nem is a nap érlelte ezeket, hanem a zöldséges-raktár, valami gázzal, a vitamin tartalmuk éppen ezért egyenlő a nullával! Bezzeg, ha látnád az enyéimet, a szőlők között! Azok ám a paradicsomok! Vörösek, húsosak, zaftosak, étvágygerjesztők, ropogósak, és ami a leglényegesebb: frissek! Úgy, hogy hagyom is ezeket, a csökevényeket, vigyék el az arra rászorulók! Viszont, kovászolni való uborka nem lenne rossz! – felkiáltással elkezdte válogatni, nyomogatni, szagolgatni, egymáshoz méregetni azokat, majd visszadobálta a helyükre.

- Jaj. Pista, csak azt ne mondd, hogy ezek is löttyedtek, meg a hűtőházban értek be! Vagy az áruk túl magas?

- Á! Csak, őszinténszólva, életemben nem kovászoltam uborkát, pedig nagyon szeretem! Eddig, a mindenkori barátnőim reszortja volt ez a munka, de mióta egyedül vagyok…

- Na, figyelj rám, egyszerűbb, mint gondolnád: megmosod az uborkát és bevágod hosszában félig, majd bele teszed egy üvegbe. Dobsz bele egy kis sót, két-három szál kaprot, és egy fél karéj kenyeret, annak hiányában egy fél zsemlét. Felereszted vízzel, a tetejét nem csavarod rá, csak ráteszed a bogarak ellen, kiteszed a napra, és három nap múlva már eheted is!

- Tényleg nem bonyolult, de se üvegem, se kaprom…

- Gyere át hozzám, mindent adok, egy jó szomszédnak akár az utolsó ingemet is!

- És, ha elsózom, vagy – ami annál is rosszabb -, íztelen marad?

- Tudod, mit? Vedd meg az uborkát, majd én elkészítem neked, de haladjunk, mert az idő rohan!

- Nem, nem! Ennyire azért nem lehetek szemtelen, hogy veled dolgoztassak! Már így is ég a képem, hogy rád akaszkodtam, és feltartalak, noha lenne ma elég dolgod otthon! Igazán nem hiányozhat neked az én uborkám! Igaz is: mit főzöl ma?

- Gombával töltött csirkecombot rizi-bizivel, hozzá saját csalamádé lesz. A csirke csontjából pedig zöldség levest készítek daragaluskával. De ha így haladunk, készételkonzervet fogok bontani a kedves vendégeimnek, hiszen még nem érkeztünk el a húsos pulthoz sem!

- Igazad van, igyekezzünk, mert még lemaradok a zsírszalonnáról!

Nagy elánnal el is indultunk, de nem jutottunk messzire, mivel a szomszédok gyöngye felfedezett egy új hűtőpultot, s neki feltétlenül meg kellett néznie, vajon, mi rejtőzik benne?

- Na, ezt figyeld Tibi! Van már friss majonézes krumplijuk, francia-salátájuk, meg orosz hús-salátájuk is! A múlt héten ez sem volt itt! Hogy mi minden változik egy hét alatt!? Tudom, hogy a nejed, meg a lányod szeretik ezeket, a hidegkonyhai ételeket, lepd meg őket, biztosan örülni fognak neki!

- Isten ments! Ezt, a tartósító-szerrel összekutyult, ízfokozóval ehetővé tett, isten tudja, miből készült kulimájszot nem tukmálom rájuk! Ha megkívánnák a majonézet, majd elkészítik maguknak igazi tojás-sárgájával, olajjal, fehérborral, fehér borssal, mustárral, porcukorral, s egyebekkel, ami bele jár! Te melyiket nézted ki magadnak, hogy így lehorgonyoztál itt?

- Most viccelsz? Hányni tudnék ezektől, a kenőcs-szerű trutymóktól! Faluhelyen sosem láttunk ilyet, de nem is hiányzik, úgy hidd el!

- Akkor, talán folytathatnánk utunkat?

- Tőlem!

A halas-pultnál - már csak megszokásból is -, elidőzött egy csipetnyit: azt próbálta kitalálni (persze, csak ránézésre), vajon melyikük az édesvízi, illetve a tengeri hal? Miután tüzetesen, többször átnézte a rendelkezésre álló állományt, rá kellett jönnie, hogy a pontyon kívül egyiket sem ismeri.

De, hogy ne teljen az idő hasztalan, megpróbálta azt is kitalálni, vajon, miért nem olvad el a keze között a jég?

- Jaj, István, olyan vagy, mint egy rossz gyerek! Az nem igazi jég, hanem mélyhűtött műanyag kockák. Csak hasonlítanak a jéghez, de el nem olvadnak! Te szereted egyáltalán a halat? Mert akkor kérj gyorsan valamit, aztán húzzunk bele!

- Ha már így rákérdeztél, én igenis, szeretem a halat! Persze, nem ezeket, a halas-tavakban tenyésztetteket, hanem a folyókból kipecázottakat.

- Értelek. Illetve nem értem, mi a kettő közti különbség? Az egyik ponty nem olyan, mint a másik?

- Most viccelsz?- kiáltott fel olyan elánnal, hogy az emberek felénk néztek. – A tavi ponty zsíros, mert el van lustulva, nem mozog. Egyrészt, mert helye sincs a szűk tavacskákban, másrészt késztetése sincs rá, mivel nincsen ragadozó ellensége, amely elől menekülve rostosabb lenne a húsa. Így szépen elhízik, de emellett – a takarmányozásuknak köszönhetően -, büdös pocsolya-íze is van!

- Rendben, de ezek csak a pontyok. Azonban vannak itt szép számmal sovány húsú halak is, választhatnál kedvedre!

- Ebben igazad van, A választék valóban bőséges. De gondolod, hogy meg is tudom fizetni?

- Ja, az, más, kedves barátom! De ha pénz híján semmit sem engedhetsz meg magadnak, csak csurgatod a nyáladat a különböző finomságok láttán, akkor…

- Most én tehetek arról, hogy kisnyugdíjas vagyok? – fojtotta belém a szót.

- Arról természetesen nem, de arról igencsak, hogy még nem vagyunk otthon! Pedig égre-földre esküdöztél, hogy csak végig rohanunk, és pár perc alatt végzünk! Ehelyett már másfél órája keringünk itt egyik részlegtől a másikig, de a hőn szeretett zsírszalonnádnak még se híre, se hamva!...

- Bocsáss meg, igazad van! Menjünk is tovább!

A csirke-alosztályon levettem egy csomag családi felsőcombot (sosem árt, ha van egy kis tartalék), és léptem volna tovább.

Egyetlen, igaz szomszédom azonban nem vette ennyire hányaveti módon a dolgokat, neki minden egyes csirkerészhez megvolt a saját, szinte tudományos alapossággal alátámasztott, külön véleménye. Persze, kinyilatkoztatása előtt alaposan meg kellett szagolnia, nyomkodnia az árukat, és összevetni az áraikat. Egyrészt a kiszerelés nagysága-, másrészt a bennük rejlő csont-hús százalékos aránya szerint, de más, húsokhoz (sertés, marha) való viszonyítás szerint is, nem elfeledkezve az egyéb, feldolgozott húsipari készítményekkel való egybe vetésről sem.

Így tudtam meg, hogy a farhát lótúrónak sem jó, talán, még levesnek sem, a belsőségeket egytől-egyig utálja, a mell olyan száraz, mint a fűrészpor, a szárnyán nincs mit enni, a combja pedig olyan drága, hogy bankot kellene érte rabolnia.

Venni, persze, újfent nem vett semmit, de egy újabb negyed óra csak eltelt…

Míg a sörökhöz értünk, menet közben bedobtam a kocsimba a különböző apróságokat (kukorica, rizs, liszt, fűszerek, ásványvíz, stb.), melyek jók, ha vannak tartalékban, majd végül egy karton dobozos sört is. Lehet, hogy a rekkenő hőségnek, vagy a szállítás elmaradásának volt kö-

szönhető, de aznap nagyon szerény árú-választékkal rendelkeztek: kevesebb, mint húsz fajtát kínáltak. Ennek köszönhetően, kedves barátom röpke tíz perc alatt el tudta dönteni, hogy - velem ellentétben -, dobozos sört hülyeség venni, mivel azok jóval drágábbak üveges társaiknál, amit viszont azért nem vesz, mert nemcsak semmi kedve az üvegvisszaváltónál sorba állni, de a kezei is leszakadnának a súlyuk alatt.

Aztán, elérkeztünk a borokhoz… Sürgetésemnek köszönhetően csupán az áraikat pásztázta végig Viszont, a négy gondola, nyolc sorában, öt polc magasságában elhelyezett sok száz árú mellett csak nem lehetett érzéketlenül úgy elrohannia, mintha azok nem is léteztek volna! Venni persze, megint nem vett semmit, viszont újabb bölcsességekkel lettem gazdagabb: szerinte, a drága borok megfizethetetlenek, az olcsók viszont fagyállóból készülnek frakcionált lepárlással. Ezért is kapott tőlük korábban görcsös fejfájást. Most, hogy őrzi az egészségét, szóba sem jöhetnek a kannásak, a többire viszont pénze nincs, sört ugyan vehetne, de nem vesz. A miértre való válaszát pedig már ismerjük.

Így – hál istennek -, csupán tíz percet rabolt el a még szűkebb időmből…

Három és negyed óra múltán végre beállhattunk a kasszák előtt hömpölygő sorok egyikébe. Kocsim púpozásig tömve, míg az övében csupán egy kiló olcsó kenyér, és a macskájának szánt zsír- laktóz- és tejmentes itala lapult.

Mivel az olcsó zsírszalonnát már elkapkodták.

Vendégeim közben megérkeztek s én nyakig álltam a munkában. Égtem is, mint a száraz rőzse, s tudatom alatt Pista barátommal szembeni bosszúért lihegtem…

II.

Egy jó hónappal később.

- Szia szomszéd! – kiáltott át a kerítésen a szomszédok gyöngye, István, majd gyorsan rákérdezett: - Mész ma a bevásárló központba?

- Tudod jól, hogy mindig a hétvégén megyek, ma viszont csütörtök van. Vagy kifogytál valamiből?

- Nem, csak jó lenne megnézni a zsírszalonnát, amiről a múltkor lemaradtam. A szórólapjuk szerint ma ismét lesz, gondoltam, rákérdezek, nem mennél-e ma, soron kívül bevásárolni?

- Őszinte leszek Pista: nem terveztem, de lásd, egyszer még a jó szívem fog a sírba vinni! Átprogramozom a napomat, aztán, úgy tíz óra magasságában elindulhatunk.

- Nem lehetne korábban?

- Jaj, de be vagy sózva! Csak nem az újdonsült barátnőd jön?

- Mintha nem tudnád! Tízkor van a foci műsor, benne nemcsak az elmúlt hét összes bajnoki- és kupameccs góljaival, hanem az olimpiára kijutott csapatok eddigi mérkőzéseinek összefoglalója is! Erről én, mint foci-őrült, nem maradhatok le! Gondold csak el: tíztől délután kettőig négy óra tömény gólözön!

Viszont, a zsírszalonnát sem szeretném kihagyni, ezért jó lenne azonnal indulni! A fene sem tudja, mikor lesz rá alkalmam megint, nem igaz? Most hét óra van, fél nyolcra oda érnénk, fél tízig bevásárolnánk, tízre újra itthon lennénk! Na, mit szólsz hozzá?

- István, te nem vagy komplett! Még meg sem reggeliztem, meg sem kávéztam, nekem idő kell, míg magamhoz térek! Te meg pörögsz itt hajnalok hajnalán, mint egy mér-

gezett egér!... De tudod, mit? Csak, hogy lásd, kivel van dolgod: öt perc múlva találkozzunk a kapuban, oké?!

- Köszi, rohanok!

Miután így, idő előtt útra kerekedtünk, az elsők között léphettünk be a repülőgép hangárokat megszégyenítő, hatalmas vásárló-térbe, ahol a szokásos körutunkat a piperecikkeknél kezdtük.

- Ezt nézd meg Pistám! Kapható már csalán-ízű fogkrém is! A jó múltkorában még nem volt! – lelkesedtem be. Na, ehhez mit szólsz?

- Kell a francnak! Az én műfogsoromra amúgy sem jó! Ha neked kell, vegyél, aztán siessünk!

- Rendben van, de mit gondolsz, vajon csípi-e az ember nyelvét? Mert akkor inkább kihagyom!

- Tudja a csuda! Még nem is hallottam róla!

- Meg van eukaliptusz-virág illatú babaszappanuk is! – lelkendeztem tovább.

- Hát, az meg mi a fancnak? - kérdezte nem éppen a legfinomabb stílusában, majd rögtön hozzátette: - Nem vagytok már kisdedek, és unokátok sincs még!

- Na, ez jellemző rád, kedves barátom! A szűklátókörűség! Tudtad például, hogy a felnőttek egy nem csekély hányada baba-termékeket használ? Először is azért, mert sokkal finomabb anyagokból rakják azokat össze. A mi rinocérosz-bőrünk szinte mindenféle vegyszert kibír, de az ő érzékeny bőrük hamar kipirosodhat, kisebesedhet. Másrészt, az állam is dotálja, így minőséget vehetnél olcsón. Én, a te helyedben, kapva kapnék ezen a lehetőségen!

- Kell a francnak! Nézzük meg inkább a zsírszalonnát! – fakadt ki, miközben észre sem vette, hogy a mai reggel valami miatt túlságosan is egysíkúan kezdte magát kifejezni.

A festékes részlegnél óhatatlanul is felkiáltottam: - Elhagyom rögtön az agyamat! Karácsonyi kaktusz színű csónaklakk!

Furcsán nézett rám. - És? Mit akarsz vele lekenni?

- Én? Semmit! Csak mutatom neked, ha a jövőben ilyen színű lakkot keresnél, ne járd be érte Tolnát-Baranyát, itt van, és olyan olcsó, hogy ezt még te, kisnyugdíjas is ki tudnád pengetni.

- Jól van, láttuk, nem kell! Menjünk tovább!

- Persze, aztán engem fogsz nyaggatni, hogy legközelebb keressünk neked bézs- vagy ekrű-, netán havasi gyopár színű fabeeresztőt! És, miközben a fél országot bejárnánk, itt mosolyogna ránk az, amit keresnél!

- De nekem soha sem fog kelleni ezekből semmi! Érted? Soha! Most pedig menjünk a szalonnához!

- Ó! Kedves barátom, egyet jegyezz meg: soha se mondd, hogy: soha! Mert te sem láthatod a sorsod alakulását. Amúgy, felőlem akár szaladhatunk is!

A kenyereknél azonban nem tudtam visszafogni magam: - Te Pista! Hat fajta magvas kenyér kapható leárazva! Valamelyiket csak szereted! Most vegyél valamelyikükből, mert, ha visszaviszik az árát, már csak a szétporladó fehérkenyeret tudod megfizetni! Az sem baj, ha nagyobb mennyiséget vennél, a kocsiban elfér, s otthon le tudnád fagyasztani. Meglenne a következő hónapod kenyér mennyisége! Na, ehhez mit szólsz?

- Kell a francnak! Egyszer kipróbáltam, de soha többé! Belemennek a magok a mű- és az igazi szájpadlásom közé, nem győzöm kivenni és lepucolni a protkómat! Vegyél te, ti biztosan nagy hívei vagytok az egészséges táplálkozásnak!

- Persze, hogy az asszony kivágjon velük együtt! Kedves szomszédom! Felhívnám becses figyelmedet, mi nem vagyunk madarak, hogy magot zabáljunk! Neked viszont jót